

Med disse Ord skal jeg anbefale For-
slagene til velvillig Behandling i det høje
Ting.

Hauch: Den Skikkelse, som de fore-
liggende Lovforslag havde, da de blev
fremsat i det andet høje Ting, vilde have
medført, at Lov Nr. 149 af 10. April 1922
om Indkomst- og Formueskat til Staten
vilde have givet en forøget Indtægt paa ca.
10 Millioner, og Loven om Afgift af Arv
og Gave en forøget Indtægt paa 5 Millioner,
altsaa i alt ca. 15 Mill. Kr. Som Lovfor-
slagene nu foreligger, stilles det i Udsigt,
at Loven om Indkomst- og Formueskat
til Staten i alt væsentligt skal hvile i sig
selv. Jeg skal senere vende tilbage til en
kort Omtale af dette Forhold, men jeg
skal dog straks sige, at jeg har ikke nogen
Tro paa, at det i og for sig vil virke paa den
Maade, at det helt kommer til at hvile i
sig selv. Jeg maa formene, der vil blive
en Indtægt for Staten forbundet dermed.
Den forøgede Indtægt af Arveskatten fore-
slaas anvendt til Dækning af en paatænkt
Nedsættelse af Taksterne og de indirekte
Skatter, som nylig udtalt af den højtærede
Minister.

Forholdet med Hensyn til Taksterne
giver mig Anledning til at gøre nogle Be-
mærkninger. Jeg vil gerne sige, at Jern-
banetaksterne er i Øjeblikket ganske over-
ordentlig trykkende høje for et betrængt
Erhvervsliv. Naar man Gang paa Gang har
drøftet, hvordan man skal hjælpe Erhver-
vene til at komme ind under økonomiske
Vilkaar, der betinger, at de kan fortsætte,
forekommer det mig, at der her ligger en
Opgave for den høje Regering. Det er i høj
Grad paatrængende, at disse urimeligt høje
Jernbanefragter for Transport af Gods ned-
sættes. Naar man nu vil benytte det, der
mulig kan naas af større Indtægt ved Arve-
afgiften, til Nedsættelse af Taksterne, maa
jeg sige, at jeg synes ikke, det er den rig-
tige Vej. Det er naturligvis paakrævet, at
vi faar disse Takster ned, og jeg tror, at
man fra alle Sider er enig om, at dette er
paakrævet, men jeg nærer nogen Ængstelse
for den Tendens, der ligger i, at man søger
Kompensationen tilvejebragt et andet Sted
og ikke dér, hvor det utvivlsomt er rigtigt
at søge den, nemlig i en Nedsættelse af
Driftsudgifterne ved alt, hvad der knytter
sig til Jernbanevæsenet. I en Nedgangstid
som den, vi befinder os i for Øjeblikket, kan
det ikke nytte at ville lukke Øjnene for, at
der maa indføres Beparelser og Indskræn-
kninger, som muliggør, at man kan komme
til at befordre Gods under saadanne For-

hold, at det ikke virker alt for trykkende
paa Erhvervslivet som Helhed. Om det nu
er rigtigt under de foreliggende Forhold at
benytte en forhøjet Arveskat til Dækning
af en Nedgang i Statens Indtægter, maa jeg
i det hele betvivle. Jeg skal senere komme
ind paa at berøre dette Forhold i Forbin-
delse med andre Spørgsmaal vedrørende de
foreliggende Lovforslag.

I den bestaaende Lov om Indkomst-
skat til Staten findes der en Bestemmelse
om en Revision af §§ 1 og 8, der vedrører
Skalaerne og Fradragene. Den højtærede
Minister har nys omtalt disse Forhold.
Den nævnte Revisionsbestemmelse tilsigter
og tilsigtede i sin Tid, da den blev ind-
sat, en Overvejelse af, om man maatte
være i Stand til at lette den overordentlig
høje Beskatning, som den bestaaende Lov
fastsætter. En saadan Lettelse naas imid-
lertid ikke ved Loven i den Skikkelse, hvori
den her foreslaas affattet; men vi skal fra
vor Side være villige til at forhandle om Æn-
dringer i Loven under Behandlingen i det
kommende Udvalg. Jeg bemærker, at den
højtærede Minister her udtalte, at han havde
det Haab, at Landstinget vilde gaa ind paa
en *virkelig* Realitetsforhandling om disse
Spørgsmaal. Denne stærke Understregning
af, at det skulde være en *virkelig* Forhand-
ling, forekommer mig i og for sig ikke be-
rettiget. Naturligvis vil Landstinget gaa
ind paa en *virkelig* Forhandling om de Lov-
forslag, Landstinget overhovedet har at be-
skæftige sig med.

I øvrigt vil jeg gerne sige til den højt-
ærede Finansminister og den høje Regering
som Helhed, at det er særdeles paatræn-
gende, at vi under de nuværende overordent-
lig trykkende Forhold for alle Erhverv
kommer ind paa en Lovgivning, der ned-
sætter Udgifterne til baade Stat og Kom-
mune. Det vil ganske simpelt blive nød-
vendigt, at det sker, og det bør netop ske
paa det Omraade, vi her beskæftiger os med,
ligesom der maa foretages en Nedsættelse af
de ganske urimelige Fragttakster, som jeg
for et Øjeblik siden omtalte. Paa alle de
Omraader, hvor Indtægter flyder af Beskat-
ning af Varer, der kan undværes, ja, dér
var det ogsaa ønskeligt at faa Lettelser —
Skatter er jo aldrig behagelige for dem, der
skal betale dem —, men disse Skatter og
Afgifter maa vente til sidst, naar man be-
finder sig i en saa vanskelig økonomisk
Situation, i saa vanskelig økonomiske
Forhold for Erhvervene som dem, der fore-
ligger i Øjeblikket.

I den bestaaende Lovs § 53 gives der
Adgang til at foretage en forholdsvis Ned-